

Jaro

J. Štáhlavský / 5
J. Štáhlavský, T. Linka

Am C G Am Am

My če-ka- li ja- ro a za- lím přišel mráz, tak straš- li- vou
zvěř z o- kol- ních le- sů nám stá- la u dve- ří, mno- zí co se

C G Am C G

zi- mu ne- po- znal ni- kdo z nás, R: Z chý- ší dře- vo mi- zí a mou- ka u- bý vá,
smá- li, náh- le u- vě- ří.

Dm G C

nou- ze nám tak ci- zí se rych- le o- zý- vá. ve stá- lých je ti- cho.

G Dm G Am

se- no do- chá- zí. pod ma- lý- mi ok- ny bí- lá smrt ob- chá- zí. A stá- le blíž.

A potom to přišlo, co muselo se stát,
od údolí k horám začalo všechno tát,
tenkrát přišel soused a jak mluví, téměř lka,
moje žena myslí, že se iara nedočká.

Půjčil jsem mu koně, a když saně zapřahal,
ještě než se rozjel, jsem ho rychle varoval:
Nevracej se brodem, ledy už praskají,
neopzdějí zítra se na pouť vydají tam v údolí.

Už padalo šero, když se navracel,
delší cestou přes most však čas už neztrácel,
kůň se marně vzpíral, dál nechtěl jet,
a jak jsem mu říkal, pod nimi prasknul led.

Zvíře, strachem hnané, ty saně strhlo zpět
a nad ním se tam v brodu naždy zavřel led,
hledali ho dlouho a když zmizel zbytek sněh,
pod mostem ležel na schodech kamenných,
kudy měl jít.

Někdy ten, kdo spěchá, se domů nevrací.